

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1⁷⁵ Cuba y Puerto-Rico. 2.—Estranger. 3⁵⁰.

LA VEU DEL EMIGRANT.

En las épocas més agitadas de la nostra historia, quan la vida del pacífic ciutadà estava amensada per tota mena de perills, s' havia observat a Espanya la corrent devastadora que desola 'ls camps y despobla las ciutats, produhint de continuo la emigració de las forsas més necessarias a la prosperitat del país.

De tots los ports d' Espanya surten cada dia barcos carregats de familias treballadoras. Pobles enters, com algún de la provincia de Málaga, quedan totalment deshabitats. Allres n' hi ha, com algún de las islas Balears, que fan gestions ab lo govern de la República argentina, demanantli las condicions mediant las quals seran acullits y se 'ls establirà en l' interior de aquell extens país.

Aixó no s' havia vist may.

Avants emigravan los individuos; avuy emigran los pobles.

Avants l' individuo emigrava impulsat per l' esperit aventurer, que li feya entreveure facilitats d' enriqueirse que no trobava dintre de la seva patria.

Pero avuy las bandadas d' emigrants fujen d' Espanya acoissats per la miseria y la desesperació.

Per aixó, fa pochos dias, al allunyar-se un barco de un cert port de la costa andalusa ressonava en boca de aquells sérs esqualits un crit horrible qu' es una verdadera blasfemia, lo crit sacrilech de «¡Mori Espanya!»

«¡Mori Espanya!»

Es a dir, mori aquesta terra abont hem vist la llum de la vida, aquesta terra que guarda 'ls ossos de nostres pares, aquesta terra compenetrada ab la sustancia dels nostres cossos.

¿Y per qué?

Senzillament perque aquesta terra, capás per contenir doble y triple número de habitants, ni tan sisquiera pot sustentarnos.

Perque hem apurat tots los recursos, y no podem menjar.

Tenim fam y no sabém cóm apagarla. Sentim fortas ganas de treballar y no trobém feyna en lloch.

Lo cullin de las terras no remunera l' estors del agricultor. Tota mena de plagas, casi cada any una de nova, se ceban en las migradas cullitas, y 'l pagés apenas logra reunir lo necessari pera satisfacer las contribucions, cada any més devoradoras, en competencia ab aquellas plagas.

Centenars de milers de fincas que sigueren avants lo goig y 'l recurs de modestas familias, avuy han caygut a

mans de l' Estat, que las ha escanyadas. Desde qu' ell las posseheix, no produheixen ni per ell, ni pèls altres.

L' industria en tan corra la mateixa sort de la agricultura. També l' industria coneix plagas tan terribles com la filoxera, com lo mildiu, com la llagosta. La llagosta de la burocracia, que ni fa, ni deixa fer; lo mildiu dels tractats de comers que l' entregan indefensa a la invasió dels productes extrangers; la filoxera de una administració detestable, perversa, que se li xucla l' ànima...

¿Quin ha de ser lo resultat?

La paralisació, la crisis, lo tancament de las fábricas, la falta de treball, la miseria, y per fi de festa, l' emigració.

Y en tan marxan los que serveixen per produhir, los homes sans y robustos, nervi de la prosperitat dels pobles, se quedan los que consuman y devoran. S' escola la sanch y la linfa permaneix dintre del cos.

La emigració es una especie de suicidi. Los desesperats, en lloch de clavarse un tiro, emigran.

Prou saben lo que 'ls espera a l' altra banda del mar: l' abandono, una vida de treball, major guany que aquí, es cert, pero també major gasto. Més de un y més de dos pagaran ab la vida la resolució de allunyar-se de la mare patria.

¿Pero, per ventura, no 'ls costaria la vida igualment sa permanencia en Espanya?

Mentres tan proban nous medis de sostenirse; mentres tan donan aliment a la esperansa.

—Pitjor que aixó—diuhen al marxar—no hi ha més que la mort, y morir a Espanya ó morir a America, lo mateix té.

Fins ara sols los pobles, com Italia, que veyentse forssats a conservar lo rango de grans potencias, cauhen postrats sota 'l pes de un exercit permanent insuportable; sols los pobles condemnats per la seva situació y per la seva historia a fer forsas de flaqueza; sols aquests pobles donavan vida a una emigració considerable.

¿Per qué Espanya, tan independent, tan agena a todas las qüestions pavorosas que han de ventilarse en una próxima guerra, perque Espanya que pot prescindir de gastos colossals y abrimadors, ha de sufrir las mateixas conseqüencias, veyentse cada dia més pobra, més desvalguda y despoblada?

Que ho estudiñin los homes encarregats de dirigirla.

Y veuran la necessitat de aplicar todas las sevas forsas a la restauració del país, en lloch de gastarlas tantament en barallas de política menuda que a res condueixen.

Que ho estudiñin, y compendrán fácilment lo porvenir que 'ls espera.

Els també haurán d' emigrar, quan ja a Espanya no quedin espanyols, y per cert qu' ells, acostumats a la política nostra, tenen menós porvenir a America, que un bon fuster, un regular manyá ó un inteligent mestre de casas.

P. K.

LO PENDÓ.

SONET.

Si t' acut altre cop torná a Granada, no hi portes lo pendó de Barcelona que com la sort apar que t' abandona te valdria al tornar una xiulada.

Lo pendó que has de dur, altra vegada al exhibir de nou ta gran persona, ha de ser com a tèva, cosa bona, y que t' deixi la fama ben sentada.

Ab comptes d' acreedors, d' aquells de marras-formas l' escut, sent tú lo primer pal, los tres restants, d' entre los teus agarras en Fontrodona, en Sol y en Nas Vidal, y enarbola 'l pendó dels quatre barras al cim més alt de la ciutat Comtal.

LO MARQUÉS DE OLOBEULA.

A representació de la provincia de Tarragona en lo Congrés está reduhida a la menor-expressió possible.

Al diputat per Roquetas lo nombran governador de provincia y queda vacant lo districte. Pel mateix motiu quedá vacant temps endarrera lo districte de Gandesa, per haver sigut nombrat governador de Navarra 'l Sr. D. Antón Torres.

Y 'l seu germá D. Pere Antón, diputat per la circumscripció de Tarragona-Reus, abandona 'l càrrech al ser nombrat director general de Política. Després se fa elegir per un districte de Girona y torna a abandonarlo per la secretaria del Govern civil de Cuba.

¿Pero senyors ¿en quin país vivim? ¿Qué son los politichs que aixis procedeixen, politichs ó gimnastas? ¿Qué son los districtes? ¿Districtes ó trampolins? ¿Y 'ls electors han de permetre que aixis se jugui ab la seva representació?

Los electors:—Nosaltres no permetém res. Ells mateixos s' ho fan y s' ho desfan, s' ho arreglan y s' ho desarreglan.

Lo dia 14 de juliol, més de la meytat de la població de Metz subjecta avuy a la férula de Alemania, va trasladarse a Paris.

La cabra sempre tira al mont. L' Alsacia y la Lorena tiran sempre a Fransa.

No cal que hi dongan voltas: en Cánovas es un geni... Es a dir, un geni... Es un mal geni.

Se tracta del célebre conde de Benomar que trobantse d' embaixador a Berlin, cobrava 'l sou del govern fu-

Los héroes de la sesión del 5 de juliol.—Molta boca y pòchs aliments.

López Garibay—¡vaya un enredo «ni sube, ni baja—ni está quedo.»

La causa de la malaltia de 'n Bismarck.

Los que hi envia 'l govern. ¡Per xó están tant magres!

Los verdaders governadors de Filipinas. ¡Per xó están tant grassos!

—Escolti: ¡tant mateix es veritat que vindrá 'l Papa?
—No ho sé; per ara no 'ns han avisat per anarlo a rebre.

Cap á pendre la fresca.—Los nostres politichs son aixi: després de haverse divertit ab lo país, ara se 'n van á divertir-se ab la familia.